

Bồng Lai

Quy Nhơn Để Nhớ

Có nhiều chuyện đã thực sự xảy ra rồi, nhưng khi nghĩ lại ta vẫn cứ ngỡ là một giấc mơ, một giấc mơ đẹp tuyệt vời. Năm đó tôi thi chuyển cuối cùng, tại thành phố Quy Nhơn. Nơi mà tôi không có một người quen biết. Lúc ra Đà Nẵng mua vé, tình cờ anh họ cho tôi biết bạn của anh ấy có một cô bạn cùng học ở Sài Gòn, quê cô ở Quy Nhơn, cũng vừa về nhà nghỉ hè. Dịp may hiếm có, tôi nhờ anh Khanh, liên lạc với Thứ xin địa chỉ của Hùng, tên cô gái học đại học sư phạm kỹ thuật. Thế là tôi có địa chỉ của Hùng khi đến Quy Nhơn. Thời đó không có điện thoại, không có internet, thư thì chậm như rùa và do đó Hùng đâu có biết một người khách bất ngờ sẽ đến làm phiền Hùng. Đi xe hành khách dạo đó quá ư là khó khăn. Kiếm được cái vé vào Quy Nhơn, đổ mồ hôi cực. Thí sinh dự thi dùng giấy báo như một cái lệnh bài. Diện ưu tiên cũng chẳng nhằm chi so với diện mua vé chợ đen. Có phải đó là một trong những lý do mà tôi thích đi thi hàng năm để một lần được sắp hàng ở cột cán bộ công nhân viên. Thường dân với cái hàng dài ngoằn mà cả tiếng đồng hồ mới nhích lên một bàn chân. Còn tôi là thường cố dân, giống như bần

nông và bần cố nông vậy. Tôi không phải là thường dân từ hai năm rồi. Không nhớ rõ cái giấy đi lại cấp cho thường dân đến năm nào là huỷ bỏ. Chứ khi tôi mất chức thường dân, tôi không đủ tiêu chuẩn dùng giấy đi lại, thay vào đó xài giấy đi lậu. Hiệu quả gấp mấy lần cái mảnh giấy xin từ thôn, lên xã kia.

Với miếng bùa trong tay sắp hàng từ lúc gà chưa cõng con đi tè, mà đến chiều mới giựt được cái vé. Tôi mặc cảm với đám lều chõng hậu bối lắm. Nên sắp hàng, tôi đứng riêng biệt, giấu kín cái bùa, để thiên hạ không biết tôi xài nó. Tuy vào thời đó, trấu chi các bộ đội phục viên đi học lại, cũng quá lứa như tôi vậy. Có gì xấu xa đâu nào, nhưng sao tôi không lúc nào cảm thấy thoải mái. Trên xe, tình cờ tôi quen với Diệu Minh, cô gái học sau tôi bốn lớp, bây giờ cùng làm sĩ tử với tôi. Diệu Minh thi vào ngành Văn, tôi thì Toán. Diệu Minh cũng không có một ai quen biết ở thành phố sắp đến. Tôi cũng chưa chắc là sẽ được Hùng cho tá túc, nên mới kết bạn với Diệu Minh, lỡ có bề gì thì cũng có bầu có bạn.

Vậy là hai đứa leo lên xích lô, đi đến địa chỉ anh Khanh chợ Đứng trước toà nhà đồ sộ, tôi thấy khớp quá. Gõ cửa, người con trai trẻ tuổi đẹp trai cao ráo ra mở. Ngạc nhiên khi thấy hai cô gái lạ hoắc. Tôi hí hửng chào,

-Xin lỗi cho chúng tôi hỏi có phải đây là nhà của Hùng học ở ĐHSP Thủ Đức không ?

Người thanh niên lễ phép trả lời,

- Dạ phải. Rồi cậu ngoái đầu vào trong gọi,

- Chị Hùng ơi, có bạn tìm chị nè.

Hùng vội chạy ra, Phạm Thị Hùng, cái tên của cô gái hoàn toàn trái ngược với người. Là một cô gái học cơ khí và có cái tên nghe thật dữ dội, lại là một cô gái mặt trái xoan, mũi cao thẳng, mang đôi kính cận thanh thanh, mái tóc dài sông óng. Đẹp tuyệt, tôi là con trai chắc chết tại thêm nhà này quá. Tôi hỏi Hùng,

- Có nhận ra ai đây không hả ?

Hùng trở mắt nhìn tôi, rồi lắc đầu se se. Tôi cười vừa nói,

- Có quen đâu mà nhận. Mình tên Th, em của anh Khanh và anh Khanh là bạn của Thứ... Giới thiệu có Hùng ở thành phố này. Th thi đại học ở đây, nếu tiện Hùng cho Th và bạn Diệu Minh đây ở trọ ba hôm.

Hùng mời tất cả vào nhà như đã quen biết từ lâu. Lúc đó tôi mới thấy kỳ cục, thân mình chưa lo xong, lại đèo thêm Diệu Minh, làm phiền gia đình Hùng. Ba Hùng mất, Má Hùng buôn chuyến đường dài Sài Gòn-Quy Nhơn, nuôi bốn chị em Hùng. Hùng đang học năm thứ tư, hai đứa em trai sinh đôi, năm tới mới thi vào đại học. Thăng cu Út đang thập thò ngưỡng cửa trung học. Nhà cửa đầy đủ tiện nghi đủ món ăn chơi. Má Hùng vắng nhà. Hùng đưa hai đứa vào phòng riêng, rồi chỉ chỗ tắm giặt. Chiều tối dẫn nhau đi dạo phố chợ Quy Nhơn. Phố nhỏ, mọi người như quen biết nhau.

Thăng và Việt hai anh em sinh đôi, rất hợp với tôi, mặc dù hai cậu cùng độ tuổi với Diệu Minh. Hai cậu giống y hệt mấy nhân vật Quỳnh Dao trong trí tưởng tượng linh tinh của tôi. May mà các cậu nhỏ hơn tôi đến cả năm tuổi, bằng không chắc cũng có một chút gì đó vương vấn lúc chia tay. Tôi nói chuyện búa xua chọc các cậu cười

nôn ruột. Diêu Minh nghiêm nghị ít nói. Sáng hôm sau, hai cậu lấy hai chiếc xe mini đèo hai cô đến địa điểm thi để đọc thông cáo và thể lệ thi cử đồng thời cho biết chỗ để ngày mai ứng thí. Tôi không muốn làm phiền gia đình Hùng, nên bàn với Diêu Minh là sẽ tới trường xin tạm trú. Nhưng Hùng và các em nhất định không chịu. Xin được đóng góp tiền chợ cũng không được. Hùng và các em cứ nói, hãy an tâm tập trung đầu óc ôn bài đi, đừng có lo nghĩ chuyện bao đồng. Trường Đại học Sư phạm Qui Nhơn, nằm bên cạnh bờ biển. Bãi thật đẹp, nước xanh, sóng lẫn tăn. Lúc đó tôi chưa biết bơi nhưng cũng muốn nhảy ùm xuống để tận hưởng cái mùi vị của đất trời. Rải rác cũng có những người đi tắm biển. Tuyệt nhiên không thấy ai mặc đồ tắm. Đàn ông xài quần cụt, đàn bà con gái mặc luôn đồ đi đường. Có lẽ họ ở quanh đâu đó. Bãi biển Qui Nhơn bây giờ chắc đã đổi thay nhiều rồi.

Hai ngày thi, hai cậu chờ đi - về. Đến nhà, thức ăn dọn sẵn trên bàn. Món nào cũng ngon cả. Qui Nhơn có món bánh hỏi thịt quay thật là độc đáo, ăn rồi nhớ mãi. Cậu Út siêng chuyện bếp núc. Hai ông anh cứ đàn hát, vẽ vờ và chơi thể thao. Không biết học hành có giỏi không? Người nào mặt mũi cũng sáng sủa, có cậu út là có vẻ nông dân một chút. Sau khi thi xong, chúng tôi tổ chức một buổi đi chơi ra ngoại thành, bằng xe đạp. Hùng mời thêm mấy người bạn học hồi trung học tham gia, cùng bạn của Việt và Thắng, chúng tôi có một ngày thật là tuyệt vời.

Ngày hôm sau, tôi đáp chuyến xe đi tiếp vào Sài Gòn, ở luôn trong đó kiếm đường thoát. Nếu mà đúng như lời hứa học tập tốt, lao động

tốt thì sẽ được tiếp tục học, thì tôi đâu phải làm đến lần thứ năm. Sự bất quá ngũ, lần này chấm hết, không còn đầu óc, sức lực và nhất không còn tin vào những lời nói suông kia. Sau hai năm lao động công nông trường, và hai năm trốn tránh tôi chẳng còn hộ khẩu. Đi thi xài lý lịch ký mấy năm trước sửa đổi năm. Có đậu cũng chưa chắc là tôi được vào học. Nhưng mà tôi vẫn mong đợi ngày treo bảng. Diệu Minh trở về Đà Nẵng chờ tin tức. Hùng tiếp tục nghỉ hè tại nhà cùng với các em. Trong khi ở tại nhà Hùng, tôi thấy Diệu Minh có nhiều cử chỉ lạ, nhưng không lưu tâm lắm. Khách quan nhận xét thì Diệu Minh dễ thương, với đôi mắt to ngơ ngác, người hơi thấp, da dẻ hồng hào, có thể tạo sự thu hút ở đám khác giới. Nhưng không hiểu sao tụi em của Hùng không thích Diệu Minh. Sau này tôi mới tá hoả. Số tiền tôi bỏ dưới đáy va li, phòng cho chuyển tha phương, không cánh mà bay hơn nửa. Cũng may là ai đó không ôm trọn gói, còn nhân đạo nhường lại cho tôi chút đỉnh. Vào đến Sài Gòn tôi mới biết. Một khoảng thời gian sau, tôi phát hiện ở giữa quyển nhật ký của tôi, Diệu Minh đã ghi lại dòng cảm nghĩ tốt đẹp về tôi sau khi đọc trộm nhật ký. Không hiểu tại sao Diệu Minh lại đi làm những việc như thế. Nghe nói rằng nhà Diệu Minh khá giả, mặc khổ là tôi đây. Rõ ràng tham lam không phải là do sự thiếu thốn. Còn việc đọc trộm nhật ký có đáng khinh không? Tôi nhớ ngày nào tôi cũng đã đọc lên nhật ký của anh Đình, mà tôi không hề thấy hổ thẹn. Nhưng sao tôi lại xem thường Diệu Minh với hành động lén lút đó. Có lẽ không cảm thấy việc làm vậy là sai trái nên Diệu Minh mới ghi lại đôi dòng cho tôi. Tương tự như cô của tôi vậy. Ở nhà cô trọ học, mọi thư từ bạn bè tôi

gởi đến nhằm lúc tôi không có nhà, cô tôi làm như cố có quyền đương nhiên xé tanh banh ra đọc. Phải chi cô dùng kéo cắt thì tôi cũng ít bực dọc.

Rớt đại học, Diệu Minh vào Cao Đẳng Sư Phạm, ra trường dạy cấp 2. Tư cách như vậy làm cô giáo thì tôi thực không biết nói thế nào đây. Tôi gặp lại Hùng trước khi Hùng ra trường về làm lại nhà máy chế tạo vũ khí quốc phòng gì đó tại Sài Gòn. Trong khi nói chuyện thì Hùng cũng cho tôi biết là Hùng mất một số đồ lót và mỹ phẩm. Tôi đờ lồi, cứng họng, biết nói làm sao. Còn ai vô đây nữa. Có phải vì sợ Hùng nghi ngại tôi mà tôi kể ra chuyện mất tiền và nhật ký bị đọc trộm. Phải chăng là con người thích phê phán chỉ trích người khác mà không bao giờ xét lại những việc mình đã làm. Lỗi do tôi mà ra, một người mới quen trên xe mà dám rước về nhà ở chung. Nói như vậy còn quan hệ giữa Hùng và tôi thì có khác gì. Hùng cũng đâu có biết tôi là ai, mà cả gan chấp chứa chúng tôi.

Cái đại của chúng tôi là không nỡ không tin người. Đối với gia đình Hùng, tôi là kẻ chịu ơn. Tôi cảm thấy hãnh diện là đã xứng đáng với sự ban ơn của gia đình Hùng, mà cũng một chút nhột nhột vì bị đá lăn quay một lần nữa. Làm chuyện ruồi bu mà đi phiền bạn bè. Phải trái khó suy lường. Thiên hạ thường nói, làm việc gì mà không cảm thấy hổ thẹn với lương tâm là đủ rồi. Không cảm thấy hổ thẹn đâu phải là chuẩn để phân minh việc nên và không nên làm. Đọc trộm thì đừng để lại dấu vết, ăn vụng thì nên chùi miệng sạch sẽ thế thôi, đó là đạo làm người. Có nhiều kẻ ăn cắp không phải là vì tham lam, vì sự cần thiết mà là một sự thách đố, một kiểu chứng tỏ trí khôn của

mình. Ôi nhức cái đầu quá, rồi bung lên. Có một điều tôi hiểu rõ ràng là tôi thương tôi nhớ Qui Nhơn và những con người đã cùng tôi có một kỷ niệm chung, kể cả Diệu Minh.

Hết

Nguồn: tialia.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 6 tháng 6 năm 2004